

salvator

DAVIDSFONDS

GROENCOMITE

HEEMVRIENDEN

KESSELS DRIEMAANDELIJKS KULTUREEL TIJDSCHRIFT

Nr 10

CHEMISCHE BESTRIJDING

Omstreeks deze tijd van het jaar verschijnen in alle kranten de advertenties waarmee diverse produkten aangeprezen worden om de tuinpaden vrij te houden van elke begroeiing, alle insecten en wormen te verdelgen, enz. Het heeft weinig zin te jammeren over milieuvervuiling als we, elk voor zich, onze tuin vergeven. De desastreuze gevolgen van het gebruik van herbiciden, pesticiden en dergelijke worden veel te lichtzinnig terzijde geschoven. Nochtans leveren ze groot gevaar op voor de gebruikers, voor kinderen, huisdieren, vogels en in 't wild levende dieren, kortom voor het leefmilieu in 't algemeen.

Een voorbeeld : wie van zijn tuin houdt wordt verondersteld ook van vogels te houden. Maar een vogel moet eten, hij kan niet leven van enkele broodkruimels. Vooral voor het opfokken van de jongen zijn insecten, larven en wormen nodig. Voor het grootbrengen van één enkel legsel voert een mezenpaartje 14.000 wormpjes aan. Maar als er geen wormpje meer leeft, als de graantjes met vergift bespoten zijn, gaan al onze lieve zangers dood... Zou het niet veel voordeliger zijn het opruimen van de wormen aan de mezen over te laten?

En staat het niet romantisch als er wat mos tussen de stenen groeit? Is het zo erg als er een grassprietje tussen de tegels komt piepen? Is het zo veel moeite zich eens te bukken om een ongewenst plantje uit te rukken? Vergeet ook niet dat dergelijke bestrijdingsmiddelen niet verdwijnen. Ze dringen in de bodem, mengen zich met het grondwater en de vergiftiging breidt zich uit. Het is niet uitgesloten dat wie zijn tuin met vergift besproeit dat later zelf terug consumeert met zijn putwater...

PREMIER TINDEMANS NIET HAPPIG OP FUSIES !

In Salvator nr. 8 werd aangetoond dat een fusie geen goede oplossing is voor een gemeente als Kessel. Een pleidooi tegen de fusie sluit natuurlijk niet uit dat men voorstander kan zijn van een vlotte samenwerking op technisch vlak (schaalverruiming) tussen naburige gemeenten.

Sommige simpele duiven hebben nogal verward gereageerd op dat artikel. Zo zou Salvator zich op een misplaatste wijze hebben ingelaten met vulgaire dorpspolitiek. Zo zou dat geschrijf getuigen van een oer-conservatieve opvatting. (Wie alles bij het oude wil laten, is immers conservatief.)

Het vergeelde woord 'dorpspolitiek' verwijst naar een politieke strijd tussen mensen die elkaars gezicht of familie niet kunnen uitstaan. In een beschaafde wereld worden ideeën echter niet afgewezen of aangenomen, omdat ze van die of die persoon komen, maar omdat ze goed of slecht zijn.

De argumentatie tegen de fusie was evenmin conservatief. De nieuwe idee van schaalverruiming voor technische samenwerking werd ten volle gewaardeerd. Maar een fusie, die een menselijke politiek (nog zo'n ouderwetse opvatting!) praktisch uitsluit, is daartoe een slecht middel.

Intussen is gebleken dat in verschillende streken van de provincie Antwerpen de fusie-gedachte nog maar weinig supporters telt.

Iemand die helemaal niet enthousiast is over fusie is premier Tindemans zelf! Dat blijkt uit een interview met hem, door de Volksmacht afgedrukt op 9 maart 11. Zijn partij is reeds sinds 1950 gewonnen voor federaties van gemeenten. Anderen hebben echter de fusie-gedachte erdoordrukt. Tindemans is voor-

stander van leefbare gemeenten. "In zulke gemeente kun je nog wortels hebben", beweert hij, "je kunt er nog spreken van "samen-leven". Je kunt daar nog meetellen." Hij wijst op de mogelijkheid om inspraak te organiseren langs raden en bloeiende verenigingen. Tindemans zegt letterlijk : "Er is geen twijfel mogelijk dat als je te drastisch zou fusioneren tot zeer grote gemeenten, er automatisch een nieuwe vervreemding uit zou volgen. Als men 10, 15 of 20 km. verder moet om b.v. op het gemeentehuis met de burgemeester te gaan praten, dan is dat geen goede zaak. In de grote steden is de vervreemding, het isolement zo groot dat men, om de inwoners een beetje inspraak en informatie te bezorgen, zijn toevlucht moet nemen tot wijkraden en allerlei nieuwe instellingen. In de discussie over de herstructurering van de gemeenten, wordt de leefbaarheid in de zin zoals ik er nu over spreek, heel vaak terzijde gelaten. Men benadert dit te eenzijdig vanuit de zakelijke efficiëntie, de gemeentefinanciën, het doelmatig besturen. Ik ben ervan overtuigd dat, als men het aantal gemeenten zoals men nu poogt te doen zou herleiden tot 500 à 600, men nieuwe problemen zou scheppen. Ik heb destijds in een boutade gezegd, maar het is werkelijkheid : indien men de gemeenten in ons land van minder dan 2.000 inwoners, zou optrekken tot 2.000, dat er dan reeds 1/3 van het huidige aantal gemeenten zou verdwijnen.

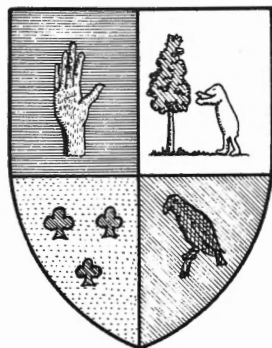
Wie kan lezen heeft begrepen dat de eerste-minister terecht meer belang hecht aan een gemeentepolitiek waarin de mens het belangrijkste is en niet de efficiëntie in administratieve aangelegenheden.

Dat de gemeenten alvast maar beginnen met onderling samen te werken, daarvoor hoeven ze nog niet helemaal onder hetzelfde dak te wonen. Je zou haast denken dat Tindemans een verwoed lezer van Salvator is, als men zijn conclusie voor ogen krijgt. Wat wij schreven gelijkt als dat druppeltje water op : "Leefbare gemeenten kunnen dan onderling nog samenwerken in federaties of wat ook." En hij voegt er een praktisch voorbeeld aan toe : "In het kanton Kontich zijn wij met 7 gemeenten tot een samenwerking gekomen, die ik voorbeeldig zou willen noemen. Spontaan hebben zij zich vanuit die goede samenwerking voor het vormen van een federatie uitgesproken." Is dit geen voorbeeld dat kan trekken ?

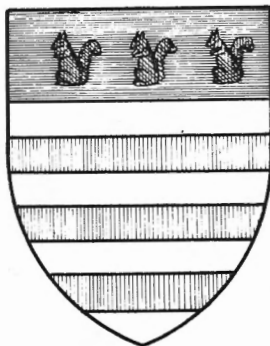
Karel Van den Eynde

KESSELHOF (3)

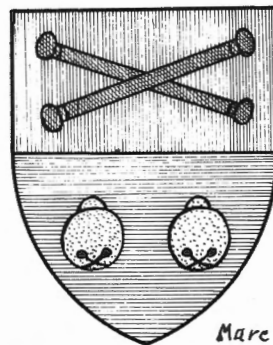
In vorige bijdragen, (zie Salvator nrs 5 en 7), die elementen genoeg bevatten om een ganse roman à la Courths-Mahler op te smukken, zagen we het

Geelhand

Peeters

Van Colen

Marc Verreydt

kasteel opbouwen tijdens de jaren 1862-1864. Stockmans, die vóór 1910 de geschiedenis van de Lierse Bijvang, of 'Groot Lier' (!) schreef, merkt aan dat de eigenares, jonkvrouw Emilie van Praet, 'op haar geliefkoosd verblijf den 27 oogst 1890 overleed'. In 1787 had haar grootvader jonker Henri Jozef Geelhand een groot gedeelte der Bogaertse Heide opgekocht. Omstreeks 1820 besloeg het domein 60 bunder of ongeveer 80 ha. In 1890, bij het overlijden van Jonkvrouw Emilie was het aangegroeid tot ruim 145 ha. of ongeveer één tiende van de ganse Kesselse oppervlakte. (nu nog ongeveer 75 ha) Het centrum der Bogaertse Heide wordt gevormd door de hoeve Ten Dijke. In 1374 dus juist 600 jaar geleden had ze een oppervlakte van 35 bunder. Ze is steeds de belangrijkste hoeve van onze gemeente geweest. Dat de hoeve een echt centrum was zien we zeer duidelijk aan de wegen, die als in een stralenkrans vanuit de hoeve vertrekken. De voornaamste dezer wegen worden sinds eeuwen - en nu nog - 'leien' genoemd. We treffen er tevens nog een gedeelte van een oude vluchtschrans aan, niet ver van het grootste bakhuis van Kessel. (Zie Salvator Nr 5)

De nieuw geplande monsterverkaveling slokt een groot gedeelte van de gronden dezer hoeve op. Het typische landschap waarvan wij bijna zeker zijn dat het de laatste duizend jaar schier niet is veranderd, zal, als de verkaveling toch tegen wil en dank zou doorgaan, onherroepelijke om zeep zijn!

Jonkvrouw Emilie van Praet liet hoofdzakelijk haar goederen na aan haar neef Raymond Geelhand, die hier zijn 'zomerverblijf' hield. De Geelhands waren oorspronkelijk afkomstig van Keulen. Sinds de 16e eeuw verbleven ze te Leiden in Nederland, waar ze de naam van Ceulen droegen. Deze naam zou veranderd zijn in Geelhand ter herinnering aan het bloedige wapenfeit van Gerritz van Ceulen, van wie de linkerhand werd afgehakt tijdens de slag van Leiden (1573) op het ogenblik dat hij een Spaanse vlag wilde veroveren.

In 1906 verhuisde Raymond naar Kapellen en kwam de familie van de Werve- della Faille Kesselhof bewonen. Maria van de Werve, hier beter gekend als "het baroneske", gehuwd met baron van Zuylen van Nyevelt in 1914, erfde gans het domein in 1927-28. Baron van Zuylen herinnert zich nog heel goed die gelukkige jaren. Zo vertelt hij dat ze toen nog een hofkapelaan hadden, die driemaal per week de H. mis kwam lezen op 't kasteel.

In het jaar 1929 was deze hofkapelaan, een zekere pater du Colombier, een Franse edelman, pater bij de cellebroeders te Lier. Hij wilde er prat op gaan om van tijdens de kerstdagen tot 15 maart alle dagen op het ijs gestaan te hebben, zo winterde het toen. Die 15e maart echter - de dooi was

reeds ingetreden - zakte de pater door het ijs in de vijver, tot groot jolijt van de ganse familie van Zuylen. Zonder nog één woord te zeggen sprong hij op de fiets en vertrok met kletsnatte toga Lierwaarts!

In de periode tussen de twee wereldoorlogen in werden de prachtige beuken met hun metersdikke stamomvang op de leien van de Bogaertse Heide gekapt. De dreef naar het kasteel zelf verdween tijdens de laatste oorlogsmaanden van het jaar 1944. De bomen werden afgezaagd en op geregelde afstanden geplant in de beemden om te beletten dat zweefvliegtuigen aldaar zouden landen om onze streek te bevrijden.

In 1947 werd baron van Zuylen burgemeester. Hij zou dit 18 jaar blijven. Het honderdjarig bestaan van het kasteel ging niet onopgemerkt voorbij. De viering ervan ging gepaard met de 'gouden jubilé' der kasteelbewoners. (1964)

Op 13 januari 1972 overleed het stille en bescheiden 'baroneske'.

Sindsdien dwaalt in het grote kasteel een oude man eenzaam rond. Gans alleen. De glans en de praal van vroegere dagen zijn verdwenen. Het kasteel zelf is één souvenir van 'antikwiteiten' geworden. Maar alles herleeft wanneer de kinderen en kleinkinderen van de baron op bezoek komen. Dan is het weer lente.

Castella sunt flagella - kastelen zijn kruisen - een oud Nederlands spreekwoord dat nochtans niet voor Kesselhof geldt. De legendarische goedheid van juffrouw van Praet, de minzaamheid der latere kasteelbewoners, die steeds met Kessels wel en wee hebben meegeleefd, zal men hier steeds blijven herinneren.

Nog één detail : wie ooit eens aan het Comomeer in Italië vertoeft moet er eens goed rondkijken. Ergens aan de boorden van dit prachtige meer staat een kopie van ons Kesselhof !

Frans Lens

' DEN TREIN '

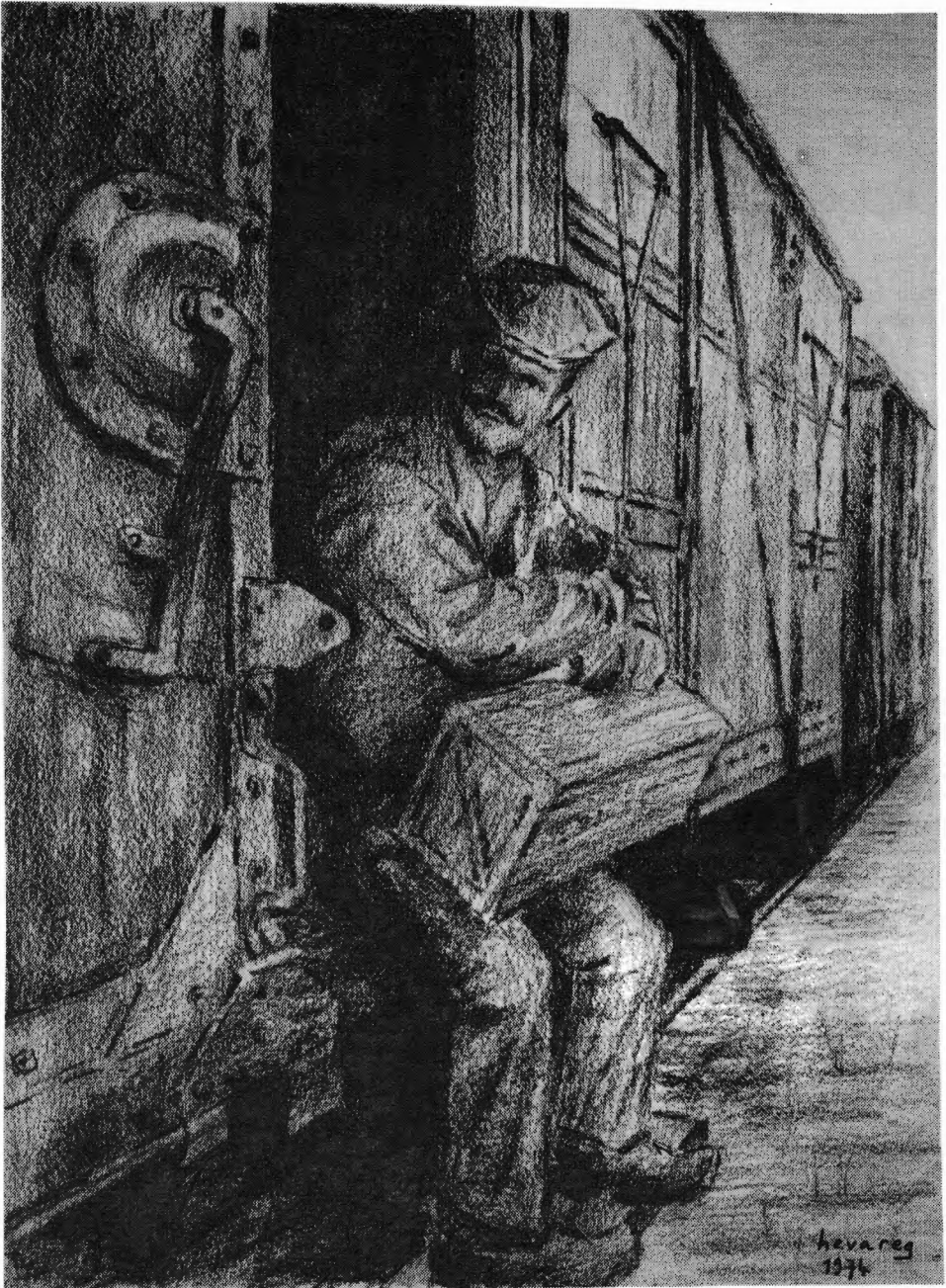
Wanneer je met oude Kesselaars over de eerste wereldoorlog spreekt dan valt het steeds weer op dat die vier lange jaren van honger, verknechting en leed wel niet vergeten zijn maar dat veel van de mizeries van toen toch een beetje vervagen in hun herinnering. Belangrijke gebeurtenissen zijn zij totaal vergeten. Namen en data kloppen niet altijd en werkelijkheid en fantasie zijn soms moeilijk uit mekaar te houden.

Valt er echter het woord 'Den Trein' dan schitteren ineens hun ogen, hun geheugen faalt niet meer, haarscherp staat iedere gebeurtenis van toen hun voor de geest en ze beginnen te vertellen...

In de herfst van 1918, toen er geruchten de ronde deden dat de oorlog ging gedaan zijn of misschien wel gedaan was, stopte er op een mistige namiddag, daar waar de spoorweg door 'het Goor' loopt, een trein. Een gewone Duitse legertrein die, zoals zovele legertreinen van en naar het front, even stilhield en na een poosje weer doorreed.

Een lange trein met van voren en aan het eind een paar wagons met soldaten die de zaak moesten bewaken en voor de rest een eindeloze reeks goederenwagons.

Maar 's anderdaags stond die trein daar echter nog en als men goed keek

was het eigenlijk toch geen gewone trein. Hij was precies langer dan die van gisteren!

In de richting van Nijlen kon men door de nevel het begin niet zien en langs de kant van Lier kwam hij zeker tot voorbij de Bist.

Maar wat nog verwonderlijker was, in Nijlen scheen er ook iets niet in orde met de 'ijzerenweg' want mensen die van daar kwamen wisten te vertellen dat er bij hun een lange trein was blijven staan. In de richting van Bouwel kon men door de mist het begin niet zien en langs de kant van Kessel kwam hij zeker tot voorbij het Goor!

En langzaam drong het tot de mensen door dat het niet één trein was die daar stond maar een onafgebroken rij treinen die gestrand waren tussen Kloosterheide en Herentals. Maar wat de oorzaak daarvan was wist niemand! Waren het tegenstrijdige bevelen? Was er een lokomotief defect geraakt, ontspoord of zonder brandstof gevallen? Geen mens wist er het fijne van en weinigen hadden er belangstelling voor. Men bleef zelfs liefst een eindje van die trein vandaan want met die gevreesde pinhelmen kon men nooit weten! Daarbij die trein stond voor niemand in de weg, over een paar dagen zou alles wel weer terug normaal zijn en de belangstelling voor die rare trein verflauwde dan ook geleidelijk ... tot er plots in het dorp ... vet te koop was! Eetbaar, zuiver, wit vet. Een onbetaalbare weelde in die hongersjaren.

En spoedig rees het vermoeden dat dit vet van 'den trein' afkomstig was. Was het gestolen of gekregen? Of waren er zaakjes te doen met sommige Duitsers die de trein moesten bewaken? Er was iets geheimzinnigs aan de gang en de meest onwaarschijnlijke geruchten begonnen de ronde te doen. Die trein zou vol eetwaar steken. Die trein zou met gifgas geladen zijn. Er zou iemand doodgeschoten zijn die geprobeerd had een wagon open te breken. Er zou dit en er zou dat maar hoe de vork nu juist aan de steel zat, dat wisten slechts enkelingen, maar die hielden hun mond.

Tot er toch een paar durvers die geheimzinnige trein eens een beetje beter gingen bekijken! Toen die mannen terug in het dorp kwamen hadden zij niet alleen alles goed bekeken maar ook een en ander meegebracht! Aan die trein viel iets te rapen en op ongelooflijke korte tijd wist Jan en alleman wat er gaande was en begon de rush naar de 'roet' zoals ze de spoorweg toen nog noemden. Jong en oud trok, meestal te voet met een paar zakken onder de arm of met de kruiwagen, in één lange sliert naar 'den trein'.

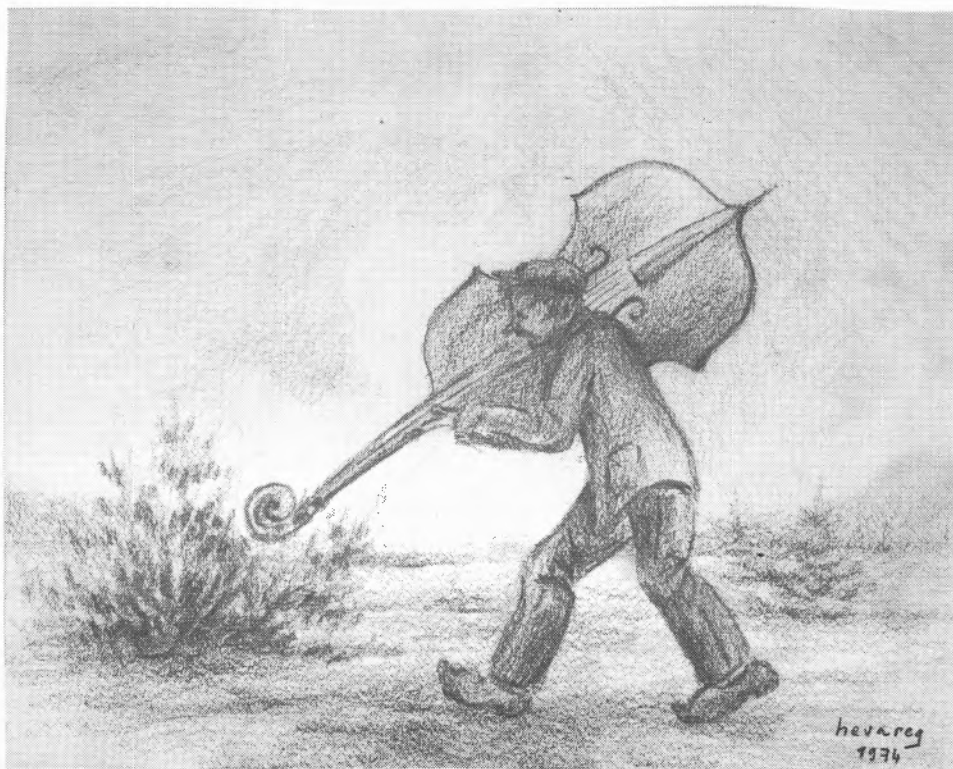
Een deel gewoon maar uit nieuwsgierigheid en om alles eens af te zien. Anderen half verlegen langs stille wegeltjes met de gedachte misschien iets te krijgen of te vinden. De grote hoop echter met de bedoeling iets op de kop te tikken.

Maar eens aan de trein toegekomen telde er nog maar één zaak : pakken wat er te pakken viel ; iedereen werd door dezelfde drift aangegrepen! Hebben is hebben en krijgen is de kunst en de plundering begon.

In het begin zeer voorzichtig bij valavond of 's nachts en met alle mogelijke voorzorgen. Dan meer openlijk en in volle dag en op het laatst brutaal mekaar verdringend, ruziemakend en vechtend om toch maar het beste te bemachtigen. Want waren de eerste dagen de Duitsers zeer waakzaam en werd er al eens geschoten op al te drieste plundersaars dan verslaptte gaandeweg hun aandacht, sommigen lieten zelfs apatisch begaan, een deel verdween

spoorloos en deserteerde en na een tijdje was er niet de minste bewaking meer en kreeg ieder vrij spel. Van uren in het rond kwam al wat lopen of gaan kon op deze miraculeuze buitenkans af. Alles wat vast was werd losgebroken en de trein gaf zijn inhoud bloot. En wat voor een inhoud! Een onvoorstelbare hoorn van overvloed. Een echt mirakel voor onze mensen die vier jaar lang de buikriem hadden moeten toehalen en werkelijk aan alles gebrek hadden. Een opsomming brengen van wat uit die trein te voorschijn kwam gaat gewoon niet. Er was te veel en van een te grote verscheidenheid. Want naast massale hoeveelheden wapens en munitie vond men er ook machines en gereedschappen, doktersinstrumenten, geneesmiddelen, dure en ingewikkelde precisietoestellen. Wagons tot boven toe volgepropt met uitgezochte eetwaren, honderden vaten met zoete lies, stapels kleedingstukken en ondergoed, zorgvuldig verpakt porcelein en glaswerk, schilderijen en muziekinstrumenten, boeken, landkaarten, meubelen, kook- en eetgerei, paardetuig, schoenen, kousen. Kortom alles wat een mens nodig heeft om te leven ... of om te doden.

Daarnaast waren er echter ook wagons die men meed als de pest omwille van de onverdraaglijke stank die ze verspreidden. Vlees van geslachte dieren en bederfbare eetwaren waren volop in ontbinding en er werd verteld dat er tegen Bouwel een wagon stond met rottende paardekadavers.

In iedere wagon scharrelden soms 20 à 30 mensen rond en ieder graaide en wroette in de overhoopgehaalde waren om toch maar het beste te vinden. Alles wat bruikbaar was werd weggesleept en de sliert mensen die met hun buit naar huis sleurden kon men best vergelijken met de gekende rij mieren die de suikerpot gevonden hebben.

Dure zaken werden vertrapt of achteloos weggeworpen en soms vocht men voor de onnozelse prullen terwijl kostbare goederen in de gracht geschopt werden. Groepen kinderen groeven in de afval of verzamelden volkomen nutteloze voorwerpen. Volwassenen reageerden al even raar; zoals die oude boer die met een basviool op zijn schouders naar huis sjokte. Anderen sleurden zich een ongeluk aan loodzware kisten met duizenden uniformknopen en men zag mensen die nooit hadden leren lezen ronzeulen met dikke pakken oude kranten. Slimmerds verstopten hun buit tussen de struiken met de bedoeling later dan alles te komen ophalen. Nog meer uitgeslapen mannen lagen op de loer en stalen dan de verborgen waren. Als de bestolene dan bemerkte dat hij beetgenomen was kende zijn verontwaardiging geen grenzen en schold en briepte hij op die 'smerige dieven!'.

Jonge snaken liepen rond met twee, drie geladen pistolen in hun broeksband, zwaaiden met bajonetten en sabels, monteerden geweren en mitrailleurs en schoten zo maar in 't wilde weg. Obussen werden zonder de minste voorzorgen opengebroken, kogels leeggeschud en het poeder in brand gestoken, alleen maar om de felle vlam en de hevige rook.

Daar moesten ongelukken van komen en ze kwamen er! In Bouwel schoot een jonge kerel zijn kameraad morsdood en in 't Goor gebeurde de onafwendbare katastroof.

Een groepje mannen, die zonder de minste kennis of voorzorg en met primitieve middelen, obussen demonteerden om het zeer waardevolle koper te herwinnen deed iets verkeerd. Een geweldige ontploffing scheurde de lucht in twee. Lichamen vlogen tientallen meters ver. Er waren doden en zwaargewonden. Honderden mensen vluchtten in paniek weg van de plaats van het gebeuren.

En even plots als de mensen op de trein waren afgekomen bleven ze nu ook weg. Ze waren bang geworden en het beste was eigenlijk toch al weggehaald. Daarbij begon veel van wat buitengegoid was al te bederven door het klamme weer, was vertrappeld of beschadigd of vond gewoon geen liefhebbers meer.

Alleen de mensen uit de onmiddellijke omgeving scharrelden nog een tijdje rond in de afvalhopen. Het werd steeds moeilijker nog iets van waarde te rapen en langzaam werd de streek terug het verlaten oord van weleer.

Een tijdje na de wapenstilstand werden de treinen één na één weggesleept. De granaten en het dynamiet werden door het leger vernietigd en in de volgende lente overwoekerde onkruid en gras al vlug de uiteengewaaide en verregende resten van de nog niet opgeruimde afval.

'Den Trein' werd langzaam een herinnering. Zoals andere kreeg deze gebeurtenis, die op zichzelf beschouwd en in het kader van die jaren durende wereldoorlog slechts een plaatselijke en geringe betekenis had, haar plaatsje in de geschiedenis van ons dorp.

Voor velen was en blijft het zelfs de belangrijkste en meest sensationele

belevenis uit de ganse oorlog. Voor de jongeren waarschijnlijk een onbegrijpelijke en dwaze reactie. Maar in de grond eigenlijk menselijk en normaal want een paar duizend jaar geleden vond iemand het toch ook belangrijk genoeg om een stukje in de bijbel te schrijven over iets dat zo maar uit de hemel viel en eetbaar was. Die man kende het woord 'trein' nog niet. Daarom noemde hij het 'Manna'.

De vroeger zeer gekende dorpsdichter 'Van Laer' maakte over 'den Trein' een gedicht. Gedicht dat later tot een liedje uitgroeide en nu nog door sommige Kesselaars gezongen wordt. 'Dré van de Witte Smits' zingt het nog zonder één enkele hapering. Van een geheugen gesproken!

'Den Trein'

Ja den Duits moest ons verlaten en iedereen was blij
Alle mensen van heel Kessel stroomden naar de Hei
Iedereen kwam uit den hoek
Ze gingen ook om peperkoek
En daarbij nog een soldatenbroek.
Ge weet het ook daar in de Hei
Ja wij waren er dan ook seffens bij.
Gedaan was ons verdriet
Het was er van verniet
En wij konden smeren van dat varkensriet.

Ja zij hadden daar die treinen ook voor ons gezet
Want wij zaten al acht dagen dan ook zonder vet
De Duitsen moesten uit ons land
Ja ze moesten hier van kant
En ze lieten die treinen hier in brand.
Ge weet ook wat er was gebeurd
't Was madam die bleef hangen aan de deur
Heur broekske was gescheurd
Heur hemdeke stak er deur
En wij hebben ze daar eens goed gekeurd.

Lode Van Regenmortel

VERDWIJNT HET PRACHTIGSTE NATUURGEBIED VAN KESSEL ?

Wil je nog eens even kijken naar het kapelleke afgebeeld in Salvator nr 6. Het prachtige landschap in de achtergrond zou wel eens voor goed kunnen verdwijnen.

Sinds enige tijd worden immers drukke onderhandelingen gevoerd. i. v. m. een uit te werken mammoetverkaveling van 20 à 30 ha goede landbouwgrond gelegen langs de dreef van Baron van Zuylen. Beoogde verkaveling zou bedoeld zijn voor de bouw van zo maar eventjes 400 sociale woningen. Een verkaveling in dit gebied is in alle opzichten onaanvaardbaar. Op het onlangs goedgekeurd gewestplan komt dit enig prachtige natuur- en landbouwgebied voor als uitgesproken landbouwzone en natuurgebied dat verder onder de bepalingen van de Kommissie van Landschappen en Monumenten valt.

Het ontwerp van het Algemeen Plan van Aanleg, opgemaakt in opdracht van het gemeentebestuur zelf, geeft deze zone eveneens aan als landbouwgebied en werd nog vorig jaar als dusdanig voorgesteld en verdedigd door ons Schepen-

college tijdens een open debat in de turnzaal.

Deze verkaveling betekent niet alleen een moord op het prachtigste natuurgebied van Kessel doch op één van de mooiste natuurplekjes van uren in de omtrek.

Bovendien ligt het gebied in een uitgesproken vruchtbare landbouwzone en zou een verkaveling op deze plaats voor de zoveelste keer een harde klap betekenen voor onze reeds zo deerlijk gehavende Kesselse boerenstand. Even stippen wij aan dat de gemiddelde oppervlakte per landbouwbedrijf in Kessel in 1970 slechts 8,5 ha bedroeg.

Nu worden er momenteel zowat overal ruilverkavelingen doorgevoerd die de gemeenschap miljoenen frank kosten en dit enkel en alleen om toch maar te komen tot meer renderende grote aaneengesloten landbouwgebieden. Hier op deze plaats ligt alles gelukkig nog in één enkel blok en willen ze dit dan zo maar vernietigen. Het is wraakroepend grote stukken vruchtbare landbouwgronden die sinds generaties gecultiveerd worden voor altijd aan de verkavelingen op te offeren! Schreef de C. V. P. in haar kiespamfletten niet dat ze voor de boeren en tuinders zou opkomen voor de bescherming van de landbouwgronden en zich tegen de wilde onteigeningen zou verzetten? Het is dan ook maar normaal dat ons gemeentebestuur de kiesbeloften van haar eigen partij dient in te lossen!

Op diezelfde plaats zal spijtig genoeg de reeds veel besproken expressweg aangelegd worden. Onze burgemeester (en wij gebruiken hier zijn eigen woorden) "heeft zijn benen onder zijn lijf onderuit gelopen" om toch maar de ontworpen express-weg, die oorspronkelijk door het Ministerie van Openbare Werken tussen Kessel-Centrum en Kessel-Station gepland was, ten zuiden van onze gemeente te krijgen daar de weg anders een volledige afzondering tussen de bewoners van Kessel-Centrum en deze van Kessel-Station zou te weegbrengen. Nu wil men een dorp oprichten gans ten zuiden van de geplande express-weg, volledig afgezonderd en ver verwijderd van Kessel-Centrum. Hoe rijmt je zulks in godsnaam toch allemaal samen?

Aan de heren Schepenen en Gemeenteraadsleden stellen wij de vraag of zij dan in geweten werkelijk akkoord gaan met deze natuuroord, die wel eens de poort zou openen voor de verdere aftakeling van de aldaar gelegen bossen en parken.

Wij kunnen ons niet voorstellen dat het dan echt hun bedoeling is, na de totale vernietiging van het eens zo prachtige domein de Bist en de verknoeiing van het Toreven, ook dit allerlaatste stukje heerlijk natuurschoon er te doen aan geloven. Of geldt volgens hen natuurbehoud dan enkel voor schoolmeesters en kleine kinderen?

Wanneer er te Kessel dan toch sociale woningen moeten komen, bestaan er beslist betere oplossingen. Wij denken aan grote stukken braakliggende gronden van de C. O. O. gelegen langs de Lierse Steenweg vlak tegen het dorp of in de omgeving van Kessel-Station. En hoe is het te verklaren dat na 13 jaar de Nieuwstraat, volledig in het centrum van het dorp, nog praktisch onbebouwd is? Werd deze straat destijds niet speciaal ontworpen om de woningbouw in het centrum te bevorderen?

Verantwoordelijke Uitgevers

Davidsonfonds Kessel
Romain Verreydt
Fortstraat, 13
2508 KESSEL

Groencomité Kessel
Herman Van Regenmortel
Salvatorbaan, 9
2508 KESSEL

Heemvrienden Kessel
Frans Lens
Berlaarsesteenweg, 31
2508 KESSEL